

ORZECZENIE

Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, ustalające warunki pracy i płacy robotników rolnych na rok służbowy 1932/33 na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego.

Na podstawie ustawy z dnia 18 lipca 1924 roku w przedmiocie uprawnień Ministra Pracy i Opieki Społecznej do powoływania Nadzwyczajnych Komisji Rozjemczych do załatwiania zatargów pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 686), oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 20 lutego 1932 r. („Monitor Polski” z 27 lutego 1932 r. Nr. 47, poz. 51), Nadzwyczajna Komisja Rozjemcza w składzie: Przewodniczącego Jana Gnoińskiego, Okręgowego Inspektora Pracy i Opieki Społecznej, Radcy Michała Banaszkiewicza, jako przedstawiciela Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, Radcy Michała Banaszkiewicza, jako przedstawiciela Ministerstwa Rolnictwa i Siedlęctwa, Sędziego Sądu Okręgowego Michała Lorkiewicza, jako przedstawiciela Ministerstwa Sprawiedliwości — na posiedzeniach, odbytych w dniach 8 — 12 marca 1932 r. w Poznaniu, w sprawie warunków pracy i płacy robotników rolnych w województwach: poznańskim i pomorskim — po wysłuchaniu opinii przedstawicieli pracodawców i pracowników rolnych, oraz zważywszy:

1. że sytuacja gospodarcza rolnictwa uległa dalszemu pogorszeniu,
2. że ponadto powiaty kaszubskie zostały w bieżącym roku gospodarczym dotknięte klęską nieurodzaju,
3. że w związku z powyższymi zachodzi konieczność zmniejszenia kosztów produkcji, celem utrzymania warsztatów pracy oraz umożliwienia zachowania stanu zatrudnienia, a co zatem idzie, nie zwiększania bezrobocia,

orzekła:

warunki pracy i płacy robotników rolnych na rok służbowy 1932/33 w województwach Poznańskim i Pomorskim ustalić, jak następuje:

DZIAŁ I. ORDYNARJUSZE.

Par. 1.

Zasady ogólne.

Dział niniejszy dotyczy z jednej strony wszystkich pracodawców rolnych, z drugiej zaś strony pracowników z normalną zdolnością do pracy: fernali, ręczniaków, stróżów i pastuchów.

U w a g a I. Dozorcy rolni z normalną zdolnością do pracy, jako to: połowi, karbowi, włoda-

rze i gumienni, otrzymują wynagrodzenie nie mniejsze, aniżeli fernali.

U w a g a II. Stangretów (forysiów) i t. p. nie uważa się za fernali, o ile pełnią stale obowiązki przy koniach cugowych.

U w a g a III. Inwalidzi, oraz pobierający rentę, podlegają osobnej, indywidualnej umowie. Inwalidzi wojenni, którzy wykonują wszelkie prace narówni z innymi pracownikami, nie mogą otrzymywać niższego wynagrodzenia, niż wynosi różnica między pełnym wynagrodzeniem a pobieraną przez nich rentą.

Par. 2.

Dział niniejszy obowiązuje na rok. Rok służbowy zaczyna się z dniem 1 kwietnia 1932 roku, a kończy się dnia 31 marca 1933 roku. Obie strony obowiązuje wypowiedzenie indywidualnej umowy pracy przed upływem terminu wygaśnięcia niniejszego orzeczenia, a najpóźniej do 31 grudnia, a o ile dzień 31 grudnia będzie niedzielą — do 30 grudnia 1932 r. włącznie. Niewypowiedzenie umowy o pracę do dnia 31 grudnia 1932 roku włącznie, oznacza zawarcie umowy na rok następny. Uchylenie się przez którąkolwiek ze stron od przyjęcia wypowiedzenia umowy o pracę, teje nie przedłuża. Rozwiązanie stosunku służbowego w ciągu roku nastąpić może na zasadzie orzeczenia Komisji Rozjemczych lub też wyroków Sądów Państwowych, działających według obowiązującego prawodawstwa i według kompetencji.

U w a g a: Pracodawcy nie wolno przy końcu roku służbowego wręczyć terminatki (konotatki) pracownikowi, który przepracował na dobro pracodawcy lub danego gospodarstwa 25 lat i który utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy z tytułu starości, jeżeli pracownik ten nie nabył uprawnień do renty niezdolności do pracy, lub starczej. Udowodnienie, że pracownik nie nabył uprawnień do renty, ciąży na pracowniku. Pracownikowi, któremu w myśl powyższych przepisów nie może być wydana terminatka, który ma zmniejszoną zdolność do pracy, wynagrodzenie może być odpowiednio zmniejszone, stosownie do zmniejszenia zdolności do pracy, nie więcej jednak, niż do połowy. Stopień zmniejszenia zdolności do pracy orzeka lekarz urzędowy, lub lekarz instytucji ubezpieczeniowych na wniosek i koszt pracodawcy.

Par. 3.

Zatargi.

Zatargi, wynikłe na tle umowy o pracę pomiędzy pracodawcami a robotnikami, regulują Komisje Rozjemcze, bądź Sady Państwowe według kompetencji, zależnie od ustaw obowiązujących w danych województwach. Do czasu uzyskania właściwego orzeczenia lub wyroku nie wolno:

1. pracodawcom wstrzymywać świadczeń;
2. pracownikom przerywać pracy.

U w a g a: W wypadkach wyjątkowo ciężkiego przewinienia, przewidzianego Kodeksem Karnym, pracodawca może wstrzymać przed orzeczeniem lub wyrokiem świadczenia w zbożu lub w gotówce; w razie jednak usprawiedliwienia robotnika przez Sąd, pracodawca winien wydać zaległe świadczenia wraz z dodatkami miesięcznym w zbożu 1 procent — w gotówce 2 procent.

Par. 4.

Indywidualne umowy.

Dział niniejszy stanowi w myśl ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 686) podstawę przy zawieraniu umów indywidualnych. Indywidualne umowy pracy, zawierające warunki dla pracowników mniej korzystne, niż warunki niniejszego orzeczenia, są nieważne z wyjątkiem specjalnych wypadków, przewidzianych w temże orzeczeniu.

Par. 5.

Pracodawcy nie są uprawnieni do samowolnej zamiany świadczeń w naturze na inne. Jeżeli jednak warunki gospodarcze wymagają tej zamiany, może ona być dokonana przez bezpośrednie

porozumienie stron, przy pośrednictwie Inspektora Pracy, wreszcie w drodze rozjemczej.

Par. 6.

Książka obrachunkowa i kontraktowa.

Pracownik otrzymuje od pracodawcy bezpłatnie książeczkę obrachunkową, zawierającą kontrolę wydanej ordynarii, pensji, potrąceń składek do Kasy Chorych, ubezpieczenia na starość i niemoc, podatków, oraz wszelkich potrąceń, jako też zawierającą spis powierzonych mu inwentarzy. Książeczka winna być podpisana przez pracodawcę lub jego zastępcę. Poza tem wydaje pracodawca bezpłatnie robotnikom swego folwarku, na ręce wybranego przez nich przedstawiciela, jeden egzemplarz niniejszego orzeczenia.

U w a g a: Książeczki obrachunkowe, złożone u pracodawcy, nie powinny być dłużej przetrzymywane, niż 10 dni.

Par. 7.

Warunki godzenia ordynariusza z zaciężnikami.

Ordynariusz godzący się z zaciężnikami, zobowiązany jest przestrzynać ich cały rok kontraktowy, nie chcąc zrywać kontraktu. Wyjątek stanowią: choroba, stwierdzona przez lekarza, wstąpienie w związek małżeński, wojskowość i dojsie do pełnoletności. Praca innych domowników u innego pracodawcy jest niedozwolona z wyjątkiem terminatorów i takich, których majątek zatrudniać nie chce lub nie może. O ile pracodawca będzie zatrudniał tego rodzaju domowników, podlegają oni niniejszemu orzeczeniu.

Pracownika nie wolno zmuszać, ani żądać, aby brał zaciężników nie należących do jego rodziny.

Par. 8.

Praca i płaca akordowa.

Stosowanie premjowego i akordowego systemu plac jest dozwolone:

a) od wybierania ziemniaków.

Zapłata za 55 kg. brutto od wykopanych ziemniaków wynosi 7,5 procent od przeciętnej ceny 50 kg. ziemniaków, którą ustali Komisja Polubowna poznańsko-pomorska, składająca się z delegatów rolniczych organizacji zawodowych pracodawców i pracowników.

Komisja ta winna się zebrać najpóźniej 1 września roku bieżącego.

Ludziom kontraktem związanym deputatu się nie odciąga, dla ludzi obcych, żadnym kontraktem niezwiązanym, przysługuje ta sama płaca i 1,5 kg. ziemniaków od wybranych 55 kg. brutto. Przy sprzecie niżej 30 kwintali — z 0,25 hektara uwzględniając cały szlag — 9 procent od ceny ziemniaków. Przy sprzecie niżej 25 kwintali z 0,25 hektara — 10 procent.

Zbieranie za kartofflarką opłaca się o 50 procent niżej ręcznego kopania ziemniaków.

b) Od marchwi i buraków pastewnych:

Kopanie odbywa się na dniówkę lub podług umowy na akord.

c) Od cukrowych buraków:

Zapłatę dla robotników kontraktowych bez potrącenia deputatu oraz dla robotników niezwiązanych kontraktem (obcych) ustali ta sama Komisja i w terminie, jak wyżej.

Robotników obowiązuje kupkowanie liści i przykrycie buraków na 14 cm. ziemią w kopce z 0,125 ha.

Wybieranie buraków za wyorywaczem opłaca się niżej, niż przy ręcznym kopaniu; procent tej niżki ustala Komisja, jak wyżej.

d) Od koszenia łąk, koniczyn i zbóż:

Płacę ustala wyżej wspomniana Komisja najpóźniej do dnia 1 czerwca roku kontraktowego.

Płace za prace akordowe ustala Komisja Polubowna, zgodnie z szematem lat ubiegłych.

Robotnikom przy wszystkich akordach za koszenie potrąca się deputat, przewidziany budżetem, a przy kopaniu okopowych deputatu się nie potrąca.

Jeżeli zarobek kosiarza łącznie z ubieraczką nie wynosi przy sieczeniu zarobku dniówkowego, pracodawca płaci całkowity dzienny zarobek.

Przy ustaleniu cen za akordy powyższa Komisja bierze pod uwagę deputat wydawany na Pomorzu.

Par. 9.

Czas pracy.

Czas pracy ustala się według poniższej tabeli, przy czym fernali pracujący końmi mają być zwolnieni przed południem o pół godziny wcześniej, aniżeli inna kategoria robotników, o ile praca ich nie jest ściśle związana z pracą innych robotników rolnych.

Miesiąc	Początek	Śniadanie	Obiad	Podwieczorek	Koniec	Ilość godzin
Styczeń . . . 1	8.—	—	12—1.30	—	4—	6.30
" . . . 16	7.45	—	12—1.30	—	4.15	7.—
Luty . . . 1	7.30	—	12—1.30	—	4.30	7.30
" . . . 16	7.—	—	12—1.30	—	5.—	8.30
Marzec . . . 1	6.30	—	12—1.30	—	5.30	9.30
" . . . 16	6.30	—	12—1.30	—	6.—	10.—
Kwiecień . . 1	6.—	8—8.30	12—1.30	4—4.30	6.45	10.15
" . . . 16	6.—	8—8.30	12—1.30	4—4.30	7.15	10.45
Maj . . . 1	6.—	8—8.30	12—1.30	4—4.30	7.30	11.—
Czerwiec . . 1	6.—	8—8.30	12—2	4—4.30	8.—	11.—
Lipiec . . . 1	6.—	8—8.30	12—2	4—4.30	8.—	11.—
Sierpień . . 1	6.—	8—8.30	12—2	4—4.30	8.—	11.—
" . . . 16	6.—	8—8.30	12—1.30	4—4.30	7.30	11.—
Wrzesień . . 1	6.—	8—8.30	12—1.30	4—4.30	7.—	10.30
" . . . 16	6.—	8—8.30	12—1.30	4—4.30	6.30	10.—
Październik . 1	6.15	—	12—1.30	—	5.30	9.45
" . . . 16	6.30	—	12—1.30	—	5.—	9.—
Listopad . . 1	7.—	—	12—1.30	—	4.30	8.—
" . . . 16	7.15	—	12—1.30	—	4.—	7.15
Grudzień . . 1	7.30	—	12—1.30	—	4.—	7.—
" . . . 16	8.—	—	12—1.30	—	4.—	6.30

Za początek pracy rano i po południu uważa się apel, za koniec zejście z pola. O ile pole leży dalej, niż 2 km. od podwórza, robotnika należy zwolnić z pracy o 10 minut wcześniej w stosunku do każdego 1 km. powyżej 2.

W razie pilnej potrzeby powyższy podział rozpoczęcia i końca pracy oraz przerw jedzeniowych może być zmieniony przez pracodawcę, jednakże tylko w ten sposób, by ogólna ilość godzin pracy pozostała ta sama.

Na żądanie pracodawcy w razie pilnej potrzeby pracownicy są zobowiązani do pracy poza wyżej określonym czasem, lecz za osobnym wynagrodzeniem, po cenach za godzinę o 50% wyższych według budżetu. Do robotników pobierających wynagrodzenie za roboty, wykonane poza umownym wyżej czasem pracy, nie zalicza się pastuchów, stróżów nocnych i dozorców, o ile wykonywane przez nich roboty nie przekraczają zakresu ich zwykłych obowiązków.

Samowolne opuszczenie roboty podczas godzin pracy, jak i samowolne spóźnienie się do pracy jest niedopuszczalne i powoduje potrącenia w stosunku procentowym, jak przy nadgodzinach.

Par. 10.

Oprzęt inwentarza.

Oprzęt inwentarza odbywa się poza godzinami pracy bez specjalnej dopłaty. Wstawanie do oprzętu inwentarza oraz naszykowanie wozów i narzędzi powinno mieć miejsce nie wcześniej, niż na 2 godziny przed rozpoczęciem pracy.

Obrok, siano i t. p. pokarm dla inwentarza ma być przygotowany uprzednio w godzinach pracy w miejscach na to przeznaczonych. Kolejne sypianie przy inwentarzu w nocy i dyżury w dni świąteczne obowiązują wszystkich fernali i ręczniaków bez specjalnej dopłaty.

Pastuch jest wolny od pracy co trzeci dzień świąteczny (niedziela i święta) i na ten czas, jak również w razie jego choroby, zostaje wyręczony przez innych wyznaczonych w tym celu pracowników.

Ręczniacy obowiązani są w razie zapotrzebowania stawić się w zastępstwie fernali i pasterzy za odszkodowaniem w wysokości różnicy pełnych zarobków ręczniaka w stosunku do fernala.

W razie zastępowania pasterza tylko w niedziele i święta, otrzymuje ręczniak wynagrodzenie w wysokości pełnego budżetu dziennego, o ile to nie jest dzień jego normalnego dyżuru.

Do pielęgnowania chorego inwentarza poza godzinami pracy winien pracownik stawić się za osobnym wynagrodzeniem.

Wynagrodzenie nie należy się, o ile zostanie stwierdzone, że choroba zwierzęcia została spowodowana przez pracownika.

Sianie nawozów sztucznych.

Do siania nawozów sztucznych pracodawca daje pracownikowi worek i dopłaca od 1 ha 25 groszy, prócz tego przy sianiu nawozów sztucznych, gryzących, a zwłaszcza azotniaku, wapna, nie mogą być zatrudnione kobiety; pracownicy używani do siania azotniaku i wapna mają otrzymywać ochraniacze na oczy i odpowiednie ubranie.

Przemysł rolny.

Robotnicy zatrudnieni przejściowo w przemyśle rolnym otrzymują za ten czas wynagrodzenie fernala.

Par. 11.

Stróże nocni.

Wynagrodzenie stróżów reguluje par. 18. Praca stróżów rozpoczyna się wieczorem z odejściem fernali z podwórza, a kończy się rano z przyjściem fernali na podwórze. Poza tem winni stróże pełnić służbę w podwórzu w czasie przeżywania obiadowej. Gdzie niema zwyczaju stróżowania w czasie przeżywania obiadowej, tam można zatrudniać stróża (poza stróżowaniem) dziennie trzy godziny i to w czasie od 1 kwietnia do 30 września włącznie.

Na czas warty zimowej majątek obowiązany jest dostarczyć stróżowi kożuch, który pozostaje własnością pracodawcy.

Par. 12.

Praca w dni świąteczne.

Praca w dni świąteczne może być wykonywana tylko za obopólną zgodą i za wynagrodzeniem, które wynosi 100% więcej od budżetu odpowiedniej kategorii; w gorzelniach i kochmalniach na żądanie pracodawcy praca odbywa się zgodnie z ustawą sejmową z dnia 18 grudnia 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 2 z r. 1920, poz. 7) i również po cenach o 100% wyższych od dziennego zarobku.

Jako dni świąteczne uważa się następujące: 1) wszystkie niedziele, 2) 1 stycznia Nowy Rok, 3) 6 stycznia Trzech Króli, 4) 2 lutego Matki Boskiej Gromnicznej, 5) 2 święto Wielkiejnocy, 6) 3 maja Święto Narodowe, 7) Wniebowstąpienie, 8) Zielone Świątki, 9) Boże Ciało, 10) 29 czerwca św. Piotra i Pawła, 11) 15 sierpnia Wniebowzięcie, 12) 1 listopada Wszystkich Świętych, 13) 8 grudnia Niepokalane Poczęcie, 14) święta Bożego Narodzenia.

Par. 13.

Wyjątkowa przerwa w pracy.

W dni ulewne i wnikłowej niepogody roboty w polu wykonywane być nie powinny.

Par. 14.

Stosunek wzajemny.

Pracodawców oraz ich zastępców obowiązują grzeczne traktowanie pracownika i ścisłe przestrzeganie warunków umowy, a zwłaszcza regularne wypłacanie świadczeń i płac przewidzianych umową.

Pracowników obowiązują grzeczność wobec pracodawców i ich zastępców, ścisłe przestrzeganie zawartych umów, pilne i sumienne spełnianie obowiązków, dążność do największej wydajności pracy i stosowanie się do wszystkich zarządzeń pracodawcy lub jego zastępcy, odnoszących się do wykonania obowiązków służbowych, oraz przestrzeganie wszystkich przepisów porządkowych w obrębie folwarku, jak też dbałość i staranne obchodzenie się z powierzonym sobie inwentarzem żywym i martwym.

Par. 15.

Warunki wynagrodzenia.

Zgodnie z par. 18 niniejszego orzeczenia, ordynariusze pobierają płace gotówkowe miesięcznie z dołu.

Wpłata pensji winna nastąpić nie później, jak 7-go następnego miesiąca.

Par. 16.

Ordynariusz wydaje się miesięcznie i to w pierwszych dwóch tygodniach każdego miesiąca.

W razie niemożności wydania należnej ordynarii w tym terminie, ustalenie terminu ma nastąpić w drodze bezpośredniego porozumienia stron przy pośrednictwie Inspektora Pracy lub też w drodze rozjemcy. Zboże wydawane na ordynariusz musi być zdrowe i dobrze oczyszczone w galunku, jaki posiada majątek.

Par. 17.

Skład ordynarii:

9,5 kwintala żyta,
3 kwintale jęczmienia,
1,5 kwintala pszenicy,
1 kwintal grochu.

Tam, gdzie groch się sprząta, musi być wydawany w naturze. Gdzie się grochu i pszenicy w dostatecznej ilości nie sprząta, otrzymuje deputant pół kwintala grochu, a resztę w gotówce podług cen giełdowych, pół kwintala pszenicy, a resztę w życie; dopłata różnicy cen pszenicy w dzień wypłaty; pracodawca może zamiast dopłat w gotówce wydać odpowiednią ilość żyta.

Robotnicy, którzy w ciągu roku kontraktowego ożenili się, mogą być gożeni na ordynariusz w zbożu w ilości 14 kwintali.

Potrącenia mogą nastąpić z ilości żyta lub jęczmienia, w naturze i przewidzianych w tabeli.

W wypadkach wspólnego mieszkania robotnika z rodziną pobierającą już cały opał, otrzymuje on do końca roku służbowego połowę opału, resztą deputatu bez zmiany.

Par. 18.

a) Województwo Poznańskie.

Pensję i ordynariusz na rok 1932/33 ustala się, jak następuje: a) pensji rocznej zł 138 dla ręczniaków; zł 162 dla stróżów, skolarzy, oprzączaczy i połowych; zł 180 — dla fernali, pracujących stale końmi oraz

b) ordynariusz 15 kwintali obowiązuje w województwie poznańskim wszystkie powiaty z wyjątkiem ostrzeszowskiego, odolanowskiego i międzychodzkiego, w których obowiązuje 14,5 kwintala ordynariusz oraz pensja, jak wyżej.

Uwaga: W majątkach powiatu inowrocławskiego i strzelińskiego, które w roku 1923—24 wydawały 16,5 kwintala ordynariusz, w roku 1932—33 ordynariusz wynosić będzie 15,5 kwintala.

b) Województwo Pomorskie.

Pensję i ordynariusz na rok 1932/33 ustala się, jak następuje: a) pensji rocznej zł 138 dla ręczniaków; zł 162 dla stróżów, skolarzy, oprzączaczy i wartowników; zł 180 dla fernali pracujących stale końmi, oraz

b) ordynariusz 15 kwintali obowiązuje w województwie pomorskim wszystkie powiaty, oprócz powiatu działdowskiego, kartuskiego, byłego wejherowskiego, kościerzynskiego, chojnickiego, tucholskiego i części powiatu brodnickiego po lewej stronie rzeki Drwęcy, w których ordynariusz wynosi 14,5 kwintala, a pensja, jak wyżej.

Oprzączacze żonaci otrzymują ponadto od każdego odsadzonego prosięcia 10 groszy, a od sprzedaży dorosłej sztuki 50 groszy.

Uwaga I: W powiatach b. wejherowskim, kartuskim, puckim, kościerzynskim, chojnickim i tucholskim za obopólną pisemną umową wzmian z zboża mogą być wydawane świadczenia, nieprzewidziane niniejszym orzeczeniem, jak trzymanie gęsi, owiec, dzierżawienie roli, wydawanie siana i t. p.; zastrzeżę się jednak, że najmniej 13 kwintali winny być wydawane w zbożu. O ile robotnicy z wyżej wymienionych świadczeń nie korzystają, otrzymają ordynariusz przewidzianą powyżej.

Uwaga II: W powiatach gnieźnieńskim i tczewskim obowiązują dla wszystkich kategorii ordynariuszy, ręczniaków, fernali, stróżów i t. p. ordynariusz w życie o 1½ kwintala więcej, a w powiecie starogardzkim o 1 kwintal rocznie więcej.

W Województwach Poznańskim i Pomorskim.

Za obopólnym porozumieniem do 1 kwintala żyta lub jęczmienia może być wypłacane w gotówce łącznie z pensją. Zamiast 50 kg grochu i 50 kg pszenicy, może pracodawca wydać równoważnik w cukrze, licząc cenę grochu i pszenicy według notowań giełdy w Poznaniu, a cukier według ceny detalicznej.

Par. 19.

Praca i płaca kobiet.

Żony pracowników nie mogą być zmuszane do pracy. Dojenie krów i inne roboty odbywają się na zasadzie osobnej umowy. Jednakże żonom pracowników zaleca się, by z dobrej woli w czasie pilnych prac, o ile stosunki rodzinne na to pozwalają, uczęszczały do pracy.

Czas pracy trwa zależnie od każdorazowej obopólnej umowy.

Jako wynagrodzenie pobierać będzie żona pracownika: 25 groszy za przepracowaną godzinę.

Par. 20.

Ziemniaki i ziemia pod ziemniaki.**a) Województwo Poznańskie.**

Deputatnicy dostają 30 kwintali zdrowych i suchych ziemniaków.

Ziemniaki nieharlowane, wydane wprost z pola od ręki podczas wykopki, liczy się 55 kg za 50 kg.

Ziemniaki harlowane lub z kopca liczy się na wagę.

Roli uprawionej pod ziemniaki otrzymuje deputatnik 25 arów, w tym przynajmniej 12½ arów ogrodu nawozonego pełną miarą co drugi rok, w polu zaś co rok. Poza tem otrzymuje 4 ary roli pod kapusznik.

Półowa roli powinna być wydana przy początku sezonu sadzenia, druga zaś najpóźniej w połowie czasu sadzenia ziemniaków na polach pracodawcy.

25 arów przy dobrowolnej lub jakiegokolwiek przyczynie spowodowanej zamianie roli na ziemniaki równa się 30 kwintalom ziemniaków i odwrotnie.

Rola pod ten 3 ary nie jest obowiązkowa i podlega obopólnej umowie. Co do ogrodów i rozsadaników przy domach zostawia się dawniejsze lokalne zwyczaje.

b) Województwo Pomorskie.

W Województwie Pomorskiem deputatnicy otrzymują 37½ arów roli uprawionej, namierzwiowej, obrabianej kołmi. Obróbka ręczna kartofli należy do deputatników. Połowę roli pod kartofle wydaje się na początku, zaś drugą część w połowie sadzenia kartofli na polach pracodawcy. Wszelkie ziemie powinny być obrabiane najpóźniej do 30 maja. Oprócz powyższej roli otrzymuje deputatnik 15 kwintali kartofli suchych i zdrowych, które za obopólnym porozumieniem mogą być zmienione na 12½ arów ziemi pod kartofle. Tam, gdzie ogrody są stale odgraniczone od siebie, pozostają w dotychczasowym stanie, z tem jednakże, że o ile ogród jest większy od 12½ arów, różnicę odlicza się od roli. Dalej otrzymuje deputatnik kapusznik wielkości 3 ary.

Ogródków bezpośrednich przy domach, t. zw. rozsadaników, nie wlicza się w rolę. Rola pod ten 3 ary nie jest obowiązkowa i podlega obopólnej umowie.

c) dla obu województw.

W ogródkach i rozsadanikach nie wolno uprawiać ziemniaków. Zakaz uprawy ziemniaków dotyczy również miejsc, na których ziemniaki były w ostatnich trzech latach kopcowane lub przechowywane, oraz pól w odległości 15 m. od domów zamieszkałych i chlewów. Ziemia pod ziemniaki powinna zasadniczo przychodzić w normalnym płodozmianie. W każdym razie ziemniaki nie mogą być sadzone corocznie na tem samym miejscu, przyczem dotyczy to zarówno ziemi wydanej w polu, jak i w stale odgraniczonych ogródkach.

W majątkach prowadzących hodowlę ziemniaka oraz w majątkach położonych w pasach ochronnych, określonych przez Urząd Wojewódzki, pracodawca ma prawo zamiast ziemi pod ziemniaki wydać ziemniaki gotowe, z tem jednak, że pracownik powinien otrzymać przynajmniej 12½ ar ziemi pod wczesne ziemniaki i warzywa. Pracodawca ma prawo wydawania ziemniaków do sadzenia, wyznaczenia roli pod ziemniaki i zarządzenia sadzenia gatunków rakoodpornych. W ostatnim wypadku powinien pracodawca wymienić pracownikowi sadzonki i to w stosunku 50 kg za 50 kg. Przy zmianie miejsc pracy ziemniaków przewozić nie wolno. Pracodawca, od którego pracownik odchodzi, zobowiązany jest odebrać od pracownika posiadane przez niego ziemniaki po cenie (przy zmianie miejsca pracy na 1 kwietnia 1932 r.) 4 zł za 100 kg ziemniaków zdrowych z zawartością ziemi nie wyżej, jak 5%, wydając mu jednocześnie odpowiednie poświadczenie. Pracodawca, który tegoż pracownika ugodzi, obowiązany jest na jego żądanie wydać mu tę samą ilość ziemniaków i po tej samej cenie. Jeżeli nowoogrodzony pracownik ma zamiar sprzedać otrzymane od pracodawcy ziemniaki, to pracodawcy przysługuje prawo ich odkupienia po cenie, po jakiej pracodawca te ziemniaki pracownikowi odstąpił.

Par. 21.

Utrzymanie inwentarza.**a) Województwo Poznańskie.**

Każdy deputatnik ma prawo trzymania jednej krowy, a przy trzecim zacięźniku — dwóch krow.

Pracodawca daje latem wolne utrzymanie dla każdej krowy objętej kontraktem, na wystarczającym pastwisku pod dozorem odpowiedniego pasterza. W razie braku wystarczającego pastwiska, należy wydać odpowiednią ilość zielonej paszy. Na zimę wydaje się na każdą kontraktem przewidzianą krowę 15 kwintali buraków pastewnych lub bruki, lub za obopólną zgodą 4 ary roli uprawionej nadającej się pod okopowe oraz słomę jary i szezki na paszę.

Gdzie niema pastwiska, ani zielonej paszy, wydaje się inną. W powiatach, gdzie było w zwy-

czaju wydawanie siana, zwyczaj ten pozostaje nadal.

Deputatnik, który umówił się, że nie będzie trzymał krowy, lub o ile krowa mu padła, a odszkodowania mu nie przyszanono, pobiera 2 litry mleka tłustego i 3 litry mleka odtłuszczonego dziennie. Gdzie mleka dać nie można, płaci pracodawca za 2 litry mleka pełnego i 3 litry mleka odtłuszczonego taką cenę, jaką płaci najbliższa mleczarnia producentowi, lub wynagrodzenie przewidziane w budżecie w każdym kwartale.

W majątkach, gdzie istnieje dotychczas zwyczaj trzymania więcej niż jednej krowy, zwyczaj ten pozostaje nadal. Kto nie ma krowy, może trzymać dwie kozy dółki i 2 kozłeta, na tych samych warunkach. W razie jeżeli deputatnik umówił się, że będzie trzymać jedną kozę i jedno kozło, otrzyma on będzie jako ekwiwalent: 1 litr mleka pełnego i 1,5 litra mleka odtłuszczonego oraz połowę pastewnych buraków, względnie roli.

Ściółkę dostarcza pracodawca w tej ilości i gatunku, jak dla inwentarza dominającego. Nawóz należy do pracodawcy.

b) Województwo Pomorskie.

Każdy deputatnik ma prawo trzymać krowę, a przy trzech zacięźnikach — dwie krowy. Gdyby na trzeciego zacięźnika w myśl umowy deputatnik nie trzymał krowy, otrzymuje 1 litr mleka pełnego i 1 litr mleka odtłuszczonego dziennie.

Pracodawca zobowiązany jest dla każdej krowy wydzielić wystarczającą paszę, a gdyby pastwisko nie było odpowiednie, stosowną ilość paszy na każdą krowę, a mianowicie: w zimie 15 kwintali buraków pastewnych lub bruki, słomy (paszy) szezki. Siano o ile możności wydawać się będzie podług lokalnych stosunków, jak dotychczas.

Tam, gdzie brak pastwiska i zielonej paszy, wydaje się 7,5 kg kiszonych liści, lub 7,5 kg kiszonych wytlóków, albo 1½ kg suchych wytlóków, albo wreszcie 15 litrów wywaru na sztukę dziennie z wystarczającą ilością szezki.

Gdzie zimową porą wydaje się paszę w postaci liści, wywaru lub wytlóków, tam odpada stosowana ilość ewykły lub bruki.

Okopowizny, które wydaje się w zimie na każdą krowę, można za obopólną zgodą zmienić na 4 ary roli, zdanej pod okopowiznę. Słomę na podściółkę pod krowy i do użytku domowego daje się podług potrzeby. Nawóz należy do pracodawcy.

Prawo trzymania przychowku służy tym, którym dotychczas było dozwolone. Jeżeli deputatnik umówił się, że nie będzie trzymać krowy, lub jeżeli mu krowa padła, a odszkodowania za nią mu nie przyszanono, otrzymuje dziennie 2 litry mleka tłustego i 2 litry mleka odtłuszczonego, albo w miejsce tegoż — gdyby udzielone być nie mogło — cenę mleka, jaką producent dostaje.

Dla województwa poznańskiego i pomorskiego.

Ordynariusze, którzy utrzymują kontraktowo tylko jedną krowę, otrzymują w okresie suchego stania krowy 90 litrów pełnego mleka rocznie.

W majątkach, które mleka na sprzedaż nie posiadają, wzamian mleka może być wypłacany równoważnik w gotówce podług cen miejscowych.

Uwaga I: Jakó okres zimowy uważa się czas od spędzenia krow z pastwiska do wypędzenia tychże na pastwisko.

Uwaga II: Do paszy wydawanej w postaci okopowizny dla krow nie może mieć pretensji nowoprowadzony pracownik w początku roku służbowego, natomiast odchodzący w końcu roku służbowego pracownikowi nie może być ta pasza potrącona.

Par. 22.

Pracownik ma prawo trzymać dowolną ilość trzody chlewnej w granicach istniejącego pomieszczenia w chlewach czeladnich. Trzymanie kur jest dozwolone. Trzymanie zaś gęsi, kaczek, gołębi, królików i t. p. zależy od obopólnej umowy.

Uwaga: Ponadto w województwie pomorskiem, w majątkach, w których dotychczas był zwyczaj trzymania owiec, pozostaje nadal, o ile on nie był uważany, jako ekwiwalent za zniżkę deputatu.

Par. 23.

O p a ł.

Jako normę opalu ustanawia się: 32½ kwintala węgla, z wyjątkiem mialu, pospółki i grysiku, pod warunkiem, że dozwolona jest następująca wymiana:

1 metr sześcienny przestrzenny szczapów

twardego drzewa = 3 kwintalom węgla,

1 metr sześcienny przestrzenny szczapów

miękkiego drzewa = 2,5 kwintalom węgla,

1 metr sześcienny przestrzenny wałków 7 —

12 cm grubych miękkiego drzewa = 2 kwintalom węgla,

1 metr sześcienny przestrzenny wałków 7 —

12 cm grubych twardego drzewa = 2,5 kwintalom węgla.

Wałki ponad 12 cm uważa się za szczapy.

1 metr sześcienny przestrzenny pieńków lu-

pianych = 1,5 kwintalom węgla,

1 metr sześcienny przestrzenny pieńków z głową = 2 kwintalom węgla,

1 kupka gałęzi II kl. 2 × 2 × 2,5 = 2 kwintalom węgla,

1000 cegiełek torfu prasowanego = 3,5 kwintalom węgla,

1000 cegiełek torfu nieprasowanego = 2,5 kwintalom węgla,

1 kwintal normalnie suchego torfu prasowanego = 1 kwintala węgla,

1,5 kwintala nienormalnie suchego torfu nieprasowanego = 1½ kwintala węgla.

Co do drzewa, to pracownik powinien otrzymać 6 metrów sześciennych przestrzennych szczapów lub wałków; w majątkach, gdzie drzewa szczapowego w dostatecznej ilości dostać nie można, wydaje się conajmniej 4 metry sześciennie przestrzenne szczapowego drzewa lub wałków i conajmniej 10 kwintali węgla i reszta opalu według powyższej tabeli.

Gałęzie wydawać można do 31 lipca włącznie. Chłostu nie zalicza się do gałęzi.

Uwaga I: O ile pomiędzy pracodawcą a pracownikiem wynikną na podstawie jakości torfu nieporozumienia, mogą delegować terytorjalne organizacje po jednym przedstawicielu, celami rozstrzygnięcia sporu. Opal wydaje się co pół roku, a conajmniej na kwartał zgóry.

Uwaga II: Do drzew twardech zalicza się: dąb, buk, grab, akacje, klon, wiaź, modrzew, brzoza i osłę.

Par. 24.

Mieszkanie.

Mieszkanie pracownika musi składać się conajmniej z jednej izby z podłogą drewnianą oraz komory.

Izby winny być wytylnowane, a conajmniej dokładnie wylepione, ze szczeniemi drzwiami i oknami na zawiasach.

W oknach mają być całe szyby; w razie stłuczenia szyby, pracownik jest zobowiązany wstawić ją w ciągu dwóch tygodni. Wapno do bieleńca dostarcza pracodawca dwa razy do roku w ogólnej ilości 15 kg na mieszkanie. Podłogi mają być położone.

Pieca mają być doprowadzone do porządku przed 1 listopada 1932 roku. Mieszkania mają być ze szczeniemi dachem; tam, gdzie dachy są popsułe, muszą być naprawione w ciągu miesięcy letnich. W majątkach, gdzie woda zacieka do piwnie i mieszkań pracowników, winny być one zabezpieczone w ciągu lata od wody napływowej.

Pracodawcy i pracownicy winni dbać aby otoczenie mieszkań pracowników było higieniczne. Obowiązuje wybrukowanie dojeżdżu do studzien, oraz zastąpienie zgnilych cembryz nowymi, lub też zapewnienie pracownikom w inny sposób zdrowej i czystej wody do picia.

Zbiorniki na nawóz nie mogą znajdować się w bliźszej odległości, aniżeli 20 metrów od mieszkań służbowych. Pracownicy mają składać nawóz z swoich chlewów w przeznaczonym na to miejscu. W pobliżu mieszkań mają znajdować się zasłonięte ustępy w dostatecznej ilości, które pracownicy obowiązani są trzymać w porządku i czystości. Gdzie jest odpowiednie pomieszczenie w dotychczasowych budynkach, jak również przy mieszkaniach nowobudowanych powinna być urządzona łazienka.

W innych majątkach, o ile tylko istnieje możliwość, pracodawcy są obowiązani do urządzenia kąpieli.

Pożądanie jest, aby pracodawcy, mający w folwarku elektryczność, wprowadzili ją do mieszkań pracowników. Koszta prądu płaci pracownik.

Pracownicy są obowiązani utrzymywać mieszkanie w porządku; trzymanie inwentarza w mieszkaniu jest stanowczo wzbronione.

Sublokatorów nie wolno przyjmować bez zgody pracodawcy, któremu przy gęzieniu ma być zameldowany skład rodziny pracownika.

Par. 25.

Pomieszczenia dla inwentarza, okopowych i opalu.

Pracownik otrzymuje pomieszczenie na ziemniaki, pomieszczenie dla bydła we wspólnej czeladniej oborze lub w specjalnie przeznaczonym na to budynku oraz pomieszczenie dla dwóch sztuk trzody chlewnej i pomieszczenie na opal.

Słomę do sienników przykrywania ziemniaków i pod ściółkę wydaje się w miarę możności i potrzeby.

Par. 26.

Wdowy i emeryci.

Wdowy i emeryci oraz wdowy z małoletniemi dziećmi otrzymują zapomógę w naturaliach według umowy, ustanowionej przez obszar dworski lub Wydział Powiatowy.

Wdowy z jednym zacięźnikiem otrzymują conajmniej jedną — czwartą część deputatu ręczniaka.

Wdowy z dwoma zacięźnikami otrzymują jedną — trzecią część deputatu.

Wdowy, które chodzą do pracy w myśl par. 19, oraz posyłają stały zaciąg do pracy, mają prawo trzymania krowy na warunkach par. 21. W razie nietrzymania krowy, upadają wszelkie odszko-

dowania. Jeżeli wdowa ma trzech zaciężników, z których jeden odpowiada warunkom IV kategorii zaciężników, pobiera tenże deputat i zasiłki rączniaka. Osobne świadczenia dla wdowy w takim razie upadają.

Dalsi zaciężnicy pobierają deputat i dniówkę odnośnej kategorii zaciężników.

Ochronki.

Zakładanie ochronki w poszczególnych majątkach zaleca się.

Par. 27.

Urlopy.

Pracownik otrzymuje w przeciągu roku 10 dni urlopu w dni nieświęteczne bez potrącenia świadczeń i pensji. Wybór dni urlopu odbywa się w porozumieniu z pracodawcą, z wyjątkiem wyjazdów, spowodowanych piśmiennym wezwaniem Związków Zawodowych. W tych bowiem wypadkach winien zgodzić się na zapropionowany dzień urlopu dla jednego robotnika danej majątności tego samego dnia.

W czasie pilnych robót, jak zasiewy, żniwa, sianokosy i kopanie, urlopy mogą być udzielone w wypadkach tylko wyjątkowo pilnych. Wyjazdy wskutek wezwania urzędów państwowych nie są wliczone do urlopów. O ile pracodawca zgadza się na łączne dwa lub trzy dni urlopu, które obejmują jedno święto, dzień ten liczy się za dzień urlopu. Poza tem odchodzącemu robotnikowi należy się 6 dni wolnych na szukanie pracy.

Par. 28.

Strawne.

Pracownikowi, wysłanemu w drogę, należy się tytułem strawnego za całą dobę 2,25 zł, za obiad 1,20 zł, za kolację 80 groszy.

Opóźnienie posiłku o 2 godziny nie pociąga za sobą wypłaty strawnego. W drodze godziny pracy nie obowiązują.

Par. 29.

Furmanki.

Pracownicy otrzymują:

- 1) zbiorową furmankę do jednego z najbliższych młynów i z młyna;
- 2) do zwózki w dni powszednie swoich produktów rolnych, wyprodukowanych w tymże folwarku;
- 3) po księdza, z chrztem, ślubem i pogrzebem.

Deputatnikowi, jadącemu wysłaną w interesie pracownikowi furmanką w dni powszednie czy też święteczne, nie należy się żadne dodatkowe wynagrodzenie, jak też za kolejne wyjazdy w dni święteczne do kościoła. Wyjazdy, noszące wyraźny charakter wyjazdów prywatnych pracodawców poza godzinami pracy, winny być wynagrodzone, jak praca poza godzinami służbowymi, a więc o 50 procent, a w dni święteczne o 100 procent wyżej.

Uwaga. Pracownikowi, jadącemu po lekarza lub akuszerkę poza czasem pracy, zwraca pracodawca 20 procent sumy, uzyskanej od Kasy Chorych za furmankę. Pracodawca daje raz na miesiąc (w niedziele i święta) starym i ułomnym ludziom wóz zbiorowy do kościoła i zpowrotem ponad odległość 3 km, lecz tylko na główne nabożeństwa.

Par. 30.

Obowiązek pracodawców względem Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy.

Wszyscy pracodawcy obowiązani są zawiadomić do dnia 15 marca 1933 r. odnośnie Urzędów Pośrednictwa Pracy zarówno o każdym wypowiedzeniu miejsca robotnikowi rolnemu, jako też o każdym wolnym miejscu.

DZIAŁ II. DOZORCY, RZEMIEŚNICY I WYKALIFIKOWANI PRACOWNICY.

Par. 1.

Dział niniejszy dotyczy z jednej strony wszystkich pracodawców rolnych, z drugiej zaś strony: kowali, stelmachów, stolarzy, slusarzy, mechaników, szoferów folwarcznych, ogrodników, chmielarzy, rybaków i t. p. stałych pracowników kwalifikowanych, zatrudnionych w gospodarstwach rolnych.

Par. 2.

Obowiązują następujące par. par. działu I niniejszego orzeczenia, ustalającego warunki pracy i płacy dla ordynariuszy: 2, 3, 5, 6, 7, 9, 12, 14, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 29 i 30 oraz 2-gi ustęp par. 15.

Par. par. 9 i 12, działu I, niniejszego orzeczenia, ustalającego warunki pracy i płacy dla ordynariuszy, nie tyczą się ogrodników, chmielarzy, rybaków i t. p. pracowników, charakteru zajęcia których powoduje konieczność wykonywania pewnych czynności poza ustalonym czasem pracy dziennej.

Par. 3.

Par. 2, działu I niniejszego orzeczenia, ustalającego warunki pracy i płacy dla ordynariuszy, obowiązuje z wyjątkiem terminu rozpoczęcia roku służbowego, który to termin uzależnia się od

istniejących zwyczajów, stosownie do danego fachu, nie dotyczy jednak kowali, stelmachów i włóдарzy.

Uwaga. Dla kowali, stelmachów i włóдарzy kończy się rok służbowy w roku 1932 z terminem zastrzeżonym w indywidualnej umowie. Nowa zawarta umowa nie może przekraczać terminu dnia 31 marca 1933 r.

Par. 4.

a) Województwo Poznańskie.

Włóдарze i stangierci, oraz kwalifikowani owczarze otrzymują ordynarię według obopólnej umowy, pensję zaś roczną, równającą się nie mniej jak 198 zł.

Poza tem kwalifikowani owczarze otrzymują 2 braki za zwrotem skóry. Tantjemą daje się następująca: od sprzedanej sztuki 0,75 zł, od uchowanego (odsadzonego) jagnięcia 0,50 zł, od barana sprzedanego do chowu 2 zł i od dorosłych owiec za każde 50 sztuk 1,2 kg wlny.

Kowale i koloździerze z egzaminem mistrza, albo też czeladnika z conajmniej 10-letnią praktyką, wliczając 3 lata nauki, otrzymują minimum, tj. miesięcznie 20 pensji.

Za używanie własnych narzędzi — kwartalnie 10 zł. Pilniki dostarcza pracodawca bezpłatnie, również swiderki dla kowali, które stanowią własność pracodawcy.

Deputat pozostaje jak dotychczas, jednakże nie mniej jak 20 kwintali zboża. W miejscowościach, gdzie w roku 1919 rzemieślnicy trzymali 2 krowy, zwyczaj ten pozostaje nadal.

W razie nietrzymania drugiej krowy, pobiera rzemieślnik takie odszkodowanie, jakie w tym wypadku przysługuje ordynariuszowi, mającemu trzech zaciężników, lecz tylko wtedy, gdy przez cały rok drugiej krowy nie trzyma.

Murarze, siodlarze i ogrodnicy pobierają za usługi i ordynarię podług obopólnej umowy, jednak nie mniej jak dotychczas. Place uczniów normuje się na podstawie płacy i deputatu dla zaciężników.

Pobory dla czeladników pozostawia się do obopólnej umowy lub unormowania na zasadzie płacy powiatowo-miejskiej.

Wynagrodzenie za obsługiwanie maszyn przy młóceniu i orce pozostawia się obopólnemu porozumieniu.

b) Województwo Pomorskie.

W województwie pomorskim kowale, koloździerze, cieśle, murarze i siodlarze, którzy złożyli egzamin i mają 5-letnią praktykę za sobą, otrzymują zapłatę w gotówce łącznie z odszkodowaniem za użycie własnych narzędzi 30 miesięcznie, a w powiatach: gnieńskim i tczewskim otrzymują ponadto rocznie 1 kwintal żyta w ordynarii więcej; deputat dla rzemieślników wynosi 16,5 kwintala zboża.

Pilniki dostarcza pracodawca, jakoteż i swiderki dla kowali, które stanowią własność pracodawcy.

Dozorcy rolni, jako to: włóдарze i karbowi otrzymują ordynarię jak rzemieślnicy, a pensję conajmniej o 25% wyższą od pensji ordynariusza.

Uczniowie otrzymują deputat i gotówkę podług lat, jak zaciężnicy. Pobory czeladników pozostawia się do unormowania na zasadzie płacy powiatowo - miejskiej, lub według obopólnej umowy.

Kwalifikowani owczarze i żonaci pomocnicy otrzymują ordynarię nie mniejszą, jak ręczniacy. Wynagrodzenie w gotówce wynosi 216 zł rocznie. Tantjema od sprzedanej podług obopólnej umowy, wynosi jednak nie mniej, niż 1% ceny sprzedaży. Określenie tantjemy od odchowanego jagnięcia i innych pozostawia się indywidualnej umowie.

Wynagrodzenie roczne ogrodników nie może być inne, jak przeciętne roczne wynagrodzenie rzemieślników z dodatkiem tantjemy według obopólnej umowy.

Uczniowie ogrodnicy otrzymują wynagrodzenie tak w naturze, jak i w gotówce odpowiedniej kategorii szarwarków (zaciężników).

Pasterze otrzymują pensję zł 162 i deputat jak formalne i od każdego cielęcia, odchowanego do 10 tygodni 25 groszy, od sprzedaży dorosłej sztuki zł 1.

DZIAŁ III. CHAŁUPNICY.

Par. 1.

a) Województwo Poznańskie.

Chałupnicy, którzy obowiązują się kontraktem rocznym conajmniej na 270 dni roboczych, otrzymują rocznie deputat:

- 4 kwintale żyta,
- 1 kwintal jęczmienia,
- 1,2 kwintala grochu,
- 1,2 kwintala pszenicy,
- 1,2 hektara roli pod ziemniaki,

na tych samych warunkach, co ordynariusz danego majątku, z tem zastrzeżeniem, że wzamian za 1/4 hektara roli można dać 30 kwintali ziemniaków. Dalej otrzymuje chałupnik 2 wolne furmanki do zwiezienia opaku w odległości 10 km. Jeżeli niema możliwości nabycia drzewa w odległo-

ści 10 km., uwzględnia się furmanki od rana do wieczora z wyjątkiem czasu zasiewów i żniw. Zaleca się pracodawcom, którzy sprzedają torf lub drzewo, by przy sprzedaży uwzględniali w pierwszej mierze chałupników.

Dzienna zapłata wynosi w miesiącach zimowych zł 1,60, w miesiącach letnich 2,70 zł. Dziewczęta i chłopcy chałupników otrzymują deputat jak zaciężnicy odnośnej kategorii, a zapłatę w gotówce o 5 groszy więcej. Za obopólną umową deputat można policzyć na gotówkę.

b) Województwo Pomorskie.

Wolnym robotnikiem jest ten, który się wyraźnie jako taki kontraktem rocznym conajmniej na 270 dni roboczych zgodził i który nie zajmuje mieszkania u pracodawcy.

Zonaci i nieżonaci parobcy ponad lat 21, zdolni do wszelkiej pracy, t. j. do kosy — otrzymują za każdy dzień pracy prócz gotówki:

- 2 kg. żyta,
- 1,2 kg. jęczmienia,
- 1/4 kg. pszenicy,
- 1/4 kg. grochu — oraz rocznie
- 18 kwintali węgla,
- 6 kwintali słomy,
- 15 kwintali kartofli i

38 hektara roli na tych samych warunkach jak ordynariusz danego majątku z tem zastrzeżeniem, że za 1/4 hektara roli można dać 30 kwintali kartofli. Wszelka obróbka rolna i żywienie świadczeń należy do pracodawcy.

Dzienna zapłata wynosi w miesiącach zimowych zł 1,10, a w miesiącach letnich zł 1,85. Dziewczęta i chłopcy wolnego robotnika otrzymują deputat, jak zaciężnicy odnośnej kategorii, a zapłatę w gotówce o 5 groszy więcej; za obopólną umową można deputat przeliczyć na gotówkę.

Par. 2.

W województwach poznańskim i pomorskim chałupnik lub wolny robotnik zgodzony na cały rok, mieszkający w służbowym mieszkaniu i mający krowę na dworskiej oborze na tych samych warunkach co ordynariusz, otrzymuje mniej roli pod ziemniaki o 1/4 hektara, w czem wartość mieszkania ustala się na 10 arów.

Uwaga I: Pracodawcy winni zatrudniać chałupników (robotników wolnych), ci zaś mają obowiązek przychodzenia do pracy przez cały rok. Wyjątki od tej reguły są dozwolone za poprzednim porozumieniem się z pracodawcą.

Uwaga II: Prócz powyższego obowiązują następujące paragrafy działu I niniejszego orzeczenia, ustalającego warunki pracy i płacy dla ordynariuszy: 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 12, 13, 14, 27, ten ostatni paragraf, o ile pracownik umówił się na co najmniej 300 dni roboczych, oraz par. 28.

DZIAŁ IV. ZACIEŻNICY.

(Par. 7 działu I niniejszego orzeczenia, ustalającego warunki pracy i płacy dla ordynariuszy).

Par. 1.

Zasady ogólne.

Dział niniejszy dotyczy z jednej strony wszystkich pracodawców rolnych, z drugiej zaś strony wszystkich zaciężników.

Par. 2.

Obowiązują następujące paragrafy działu I niniejszego orzeczenia, ustalającego warunki pracy i płacy dla ordynariuszy: 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10 (je-dynie o nawozach sztucznych) 12, 13 i 14.

Par. 3.

Na żądanie pracodawcy w razie pilnej potrzeby pracownicy są zobowiązani do pracy poza czasem, określonym w paragrafie 9 działu I niniejszego orzeczenia, ustalającego warunki pracy i płacy dla ordynariuszy, lecz za osobnym wynagrodzeniem po cenach za godzinę o 50 procent wyższych od normalnego wynagrodzenia tak w naturaljach, jak w gotówce. Samowolne opuszczenie roboty podczas godzin pracy, jak i samowolne spóźnienie się do pracy jest niedopuszczalne i powoduje potrącenie w stosunku procentowym, jak przy nadgodzinach. Praca w dni święteczne może być wykonywana li tylko za obopólną zgodą i za wynagrodzeniem po cenach o 100 procent wyższych od normalnego wynagrodzenia tak w naturaljach, jak w gotówce.

Par. 4.

Indywidualne umowy zawiera pracodawca bezpośrednio z zaciężnikami, lub też, o ile idzie o małoletnich, poniżej lat 21, z ich prawnym opiekunem. Z chwilą zawarcia takiej umowy, pracodawca jest obowiązany dać stałe codzienne zatrudnienie, a pracownik uczęszcza do pracy. Jeżeli pracodawca nie dostarczy zaciężnikowi pracy, winien mu zapłacić zarówno w gotówce, jak i w naturaljach, jak za dzień przepracowany. Pracodawca nie jest zobowiązany dostarczyć pracy w dni ulewne i wyjątkowej niepogody. Pracownikowi zaś za te dni nie potrąca się deputatu i wlicza się je do obowiązkowych 300 dni pracy. Jeżeli pracownik opuści pewną ilość dni z powyżej oznaczonego minimum nie będąc chorym, pra-

codawca za każdy dzień niestawienia się nie wy-
da mu żadnych świadczeń i ponadto potrąci mu
dzienną placę.

Jeżeli pracownik nie może stawić się do pra-
cy, winien w przeddzień uprzedzić o tem pracodaw-
cę. O ile otrzyma zgodę pracodawcy, to w tym wypadku deputatu się nie potrąca. Ci zaciężnicy, którzy zawarli indywidualną umowę z pracodawcami, pracować mogą poza folwar-
kiem jedynie za zgodą pracodawcy. Zaciężnik zgłoszony według pewnej kategorii plac z począt-
kiem roku służbowego pozostaje w tej kategorii do końca roku służbowego bez względu na prze-
kroczenie odnośnego wieku.

Par. 5.

Klasyfikacja i wynagrodzenie gotówkowe zaciężników.

a) Województwo Poznańskie.

Kategoria I, dziewczęta i chłopcy od 15 — 16 lat — w miesiącach letnich zł 0,90, w miesiącach zimowych gr 50 dziennie.

Kategoria II a, dziewczęta i chłopcy od 16 — 18 lat — w miesiącach letnich zł 1,25, w miesiącach zimowych zł 0,75 dziennie.

Kategoria II b, dziewczęta ponad 18 lat — w miesiącach letnich zł 1,45, w miesiącach zimowych zł 0,90 dziennie.

Kategoria III, chłopcy od 18—21 lat — w mie-
siącach letnich zł 1,80, w miesiącach zimowych zł 1,10 dziennie.

Kategoria IV, chłopcy ponad 21 lat, zdolni do wszelkiej pracy i kosi w miesiącach letnich 2,25 zł, a w miesiącach zimowych 1,35 zł dziennie.

U w a g a I. Za miesiące letnie uważa się: kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrze-
sień, pozostałe miesiące jako zimowe.

U w a g a II. Powyższa klasyfikacja i wynagrodzenie stosuje się do wszystkich robotników fizycznie normalnie rozwiniętych.

U w a g a III. Chłopcy, zatrudnieni jako for-
nale, dostają dodatek 1 kwintal żyta w stosunku rocznym i zapłatę gotówkową conajmniej kate-
gorji IV zaciągu. W niedziele i święta za odpasa-
nie koni otrzymują połowę placę gotówkowej
dziennie, za dyżur całodzienny całkowitą dniówkę.

Wynagrodzenie w naturaljach.

Deputat dla chłopców i dziewcząt wszystkich
kategorji wynosi 3 kwintale żyta, 10 kwintali
ziemniaków i 1 metr sześcienny przestrzenny
szczapów.

Zmiana skuteczna się według norm par. 23
działu I niniejszego orzeczenia, ustalającego wa-
runki pracy i placę dla ordynariuszy.

U w a g a I. Ordynariusz, trzymający trzech
zaciężników, ma prawo do drugiej krowy. O ile
umówił się bez drugiej krowy, dostaje 15 kwintali
buraków, lub 4 ary roli pod warzywa. W razie,
gdy zaciężnik porzuci pracę, ordynariusz w ciągu
6 tygodni winien skasować drugą krowę; w wy-
padkach śmierci, kalectwa, ożenku i wojskowości
przedłuża się powyższy termin do trzech mie-
sięcy.

U w a g a II. O ile pracodawca na trzymanie
krowy przy trzecim zaciężniku z jakichkolwiek
bądź powodów nie zezwala, lub zwyczaj trzyma-
nia nie istnieje, placę pracodawca odszkodowanie
budżetem przewidziane i to w ratach miesięcz-
nych.

U w a g a III. Trzeci i każdy następny zaci-
ężnik otrzyma 1/2 kwintala pszenicy rocznie po-
za deputatem; tam, gdzie niema w dostatecznej
ilości pszenicy, 1/2 kwintala żyta.

b) Województwo Pomorskie.

Kat. I, dziewczęta i chłopcy od 15 — 16
lat — w miesiącach letnich 60 gr, w miesiącach
zimowych 40 gr dziennie.

Kat. II a, dziewczęta i chłopcy od 16 — 18
lat — w miesiącach letnich 85 gr, w miesiącach
zimowych 50 gr dziennie.

Kat. II b, dziewczęta ponad 18 lat — w mie-
siącach letnich zł 1,05, w miesiącach zimowych
0,65 zł dziennie.

Kat. III, chłopcy od 18—21 lat — w mie-
siącach letnich 1,35 zł, w miesiącach zimowych 0,90
zł dziennie.

Kat. IV, chłopcy ponad 21 lat, zdolni do
wszelkiej pracy i do kosi, w miesiącach letnich
1,80 zł, w miesiącach zimowych 1,10 zł dziennie.

U w a g a I, II i III tak samo; jak dla Woje-
wództwa Poznańskiego odnośnego ustępu.

Wynagrodzenie w naturaljach.

Zaciężnicy otrzymują następujący deputat
w stosunku rocznym za 300 dni roboczych:

od 15 — 16 lat:

3 kwintale żyta,

1 kwintal jęczmienia,

1/2 kwintala grochu,

15 kwintali kartofli lub 0,125 ha roli,

2,5 kwintali węgla;

ponad 16 lat:

4 kwintale żyta,

1 kwintal jęczmienia,

1/2 kwintala pszenicy,

1/2 kwintala grochu,

15 kwintali ziemniaków lub 0,125 ha roli,

2,5 kwintala węgla.

U w a g a I. W majątkach, które nie sieją
grochu i pszenicy, całą ilość zboża wydaje się
w życie.

U w a g a II. Ordynariusz, trzymający trzech
zaciężników, ma prawo do drugiej krowy. O ile
umówił się bez drugiej krowy, dostaje jeden litr
mleka pełnego i jeden litr mleka odciąganego
dziennie za wszystkie dni robocze zaciężnika.
W razie, gdy trzeci zaciężnik porzuci pracę, or-
dynariusz w przeciągu 6 tygodni winien skasować
drugą krowę. W wypadkach śmierci, kalectwa,
ożenku i wojskowości przedłuża się powyższy, ter-
min do 3-ch miesięcy.

U w a g a III. Jak uwaga II dla Wojewódz-
twa Poznańskiego odnośnego ustępu.

Par. 6.

Wynagrodzenie dla dojarek.

Jako zapłatę za udój pobierać będą:
a) dziewczęta dziennie jeden procent od ce-
ny sprzedaży w najbliższej mleczarni ilości mleka
wydojonego, prócz tego 1 litr mleka dziennie, lub
jego ekwiwalent po tej samej cenie;

b) kobiety dziennie 2 procent od ceny sprze-
dazy najbliższej mleczarni ilości mleka wydojone-
go, prócz tego 1 litr mleka dziennie lub jego ekwi-
walent po tej samej cenie.

Czas udójów wyznacza pracodawca.
Dojarka jest obowiązana doić bez przerwy
cały miesiąc.

Dziewczyny ponad 16 lat mogą być zatrudnio-
ne przy doju, o ile są odpowiednio silne.

DZIAŁ V. ROBOTNICZY SEZONOWY.

Par. 1.

Dział niniejszy dotyczy z jednej strony
wszystkich pracodawców rolnych, z drugiej zaś
strony robotników sezonowych.

Par. 2.

Jako robotników sezonowych uważa się tych
pracowników, którzy mieszkają u pracodawców
we wspólnych koszarach dla sezonowych (dla
miejscowych robotników sezonowych patrz par.
11), i którzy zobowiązują się kontraktowo do ro-
bót rolnych w sezonie od dnia ich zakontrakto-
wania aż do ukończenia wszystkich robót pólnych
względnie wszystkich wykopków, albo też do wy-
konania prac okresowych, jak obróbki zboż,
obróbki okopowych, sianobrania, żniw, wykop-
ków, nie krócej jednak niż na miesiąc. Umowa
z pracownikami godzonymi krócej, niż na cały se-
zon powinna być sporządzona na piśmie lub za-
warta ustnie w obecności conajmniej dwóch
świadków. Za obopólną indywidualną umową
można robotników i robotnice sezonowe zatrud-
niać przez całą zimę. Zwolnienie robotnika może
nastąpić tylko za poprzednim 14- dniowym wy-
powiedzeniem.

Czas pracy.

Par. 3.

Czas pracy obowiązuje ten sam, jaki jest
przewidziany w par. 9, działu I niniejszego orze-
czenia, ustalającego warunki pracy i placę dla
ordynariuszy.

Wynagrodzenie i książki zarobkowe.

Par. 4.

Zarobki wypłaca się robotnikom sezonowym
co miesiąc przez pracodawcę lub przez upoważ-
nionego do tego urzędnika. Zastaw (kaucja) od-
ciąga się w pierwszych trzech miesiącach od każ-
dego wypłaty w wysokości 1,3 przypadającego za-
robku gotówkowego.

Pracodawca jest obowiązany dostarczyć każ-
demu robotnikowi książeczkę zarobkową, w któ-
rej zapisuje wszystkie wypłacone lub zatrzymane
pieniądze. Książeczka zarobkowa winna być
przynajmniej na 1 dzień przed każdą wypłatą od-
nośnemu robotnikowi doręczona.

Klasyfikacja i zarobek gotówkowy robotników, miejscowych i zamiejscowych.

Par. 5.

Zarobek dzienny (oprócz deputatu) wynosić
będzie:

Kategoria I — dziewczęta i chłopcy od lat
16 — 18, w czasie 15.IV. do 1.X. — 1,35 zł, w paź-
dzierniku 1,10 zł dziennie.

Kategoria II — dziewczęta ponad lat 18,
w czasie od 15.IV. do 1.X. — 1,55 zł, w paździer-
niku 1,25 zł dziennie.

Kategoria III — chłopcy od lat 18 — 21, wy-
konujący wszelką pracę męską w czasie od 15.IV.
do 1.X. — 1,90 zł, w październiku 1,55 zł dzien-
nie.

Kategoria IV — robotnicy (mężczyźni ponad
21 lat) zdolni do wszelkiej pracy męskiej i kosi
w czasie od 15.IV. do 1.X. — 2,35 zł, w paździer-
niku 1,80 zł dziennie.

Za każdy nieprzepracowany dzień odciąga się
wysokość świadczeń w deputacie.

Deputat robotników pozamiejscowych.

Par. 6.

Ordynarję otrzymuje każdy robotnik i robot-
nica tygodniowo:

15 kg ziemniaków,
7 litrów mleka zbieranego lub 3,5 litra nie-
zbieranego,
3,5 kg chleba,
1 kg grochu,
1/2 kg kaszy,
1 kg maki,
1/4 kg soli.

Par. 7.

Wymiana na inny gatunek żywności jest do-
zwolona za obopólnym porozumieniem.

Pracodawca dostarcza wspólnie mieszkanie,
oddzielne według płci, wspólne ognisko do goto-
wania i prania, wolny opał i światło, dalej inwen-
tarz kuchenny: jak garnki do gotowania, miski do
jedzenia, kubki do picia, wiadra do wody, wanie-
kę do prania i siekierę do rąbania drzewa. Każ-
dy pracownik winien się zaopatrzyć w koldrę
(derek) i siennik.

Gotowanie strawy powierza pracodawca lub
jego zastępcą kobiecie przez niego wyznaczonej,
do której również należy uprządkowanie miesz-
kania i sypialni oraz obieranie potrzebnej ilości
ziemniaków, pranie bielezny dla robotników i od-
bieranie deputatu dla wszystkich.

Odnośna kobieta winna być zwolniona od
pracy rolnej.

Kucharka pobiera placę i deputat dziewcząt
sezonowych przez wszystkie dni tygodnia, także
i za niedziele i święta. Obowiązkiem kucharki
jest wystawić na czas jedzenie, by robotnicy
punktualnie do pracy mogli stanąć. Do rąbania
drzewa na opał dostarcza pracodawca kucharcę
w miarę potrzeby odpowiednią pomoc. Na 10 do
20 pracowników przypada 1 kucharka.

U w a g a. Dla Województwa Pomorskiego:
w majątkach, gdzie jest zwyczaj trzymania akord-
nika, całkowity deputat pobiera akordnik dla
wszystkich sezonowców.

Kucharka, a gdzie jest zwyczaj trzymania
akordnika, akordnik obowiązany jest kwitować
w książeczce deputatowej otrzymany deputat.

Sprawdzenie robotników.

Par. 8.

Koszty podróży do miejsc pracy reguluje
Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy odnośnego
powiatu z pracodawcą, któremu dostarcza ro-
botników. Robotnicy, którzy przepracowali u
jednego pracodawcy cały sezon, otrzymują koszty
podróży do miejsc koncentracji od pra-
codawcy. Robotników miejscowych sezonowych,
zamieszkałych w powiecie, odwozi pracodawca
furmanką do miejsc zamieszkania.

Odszkodowanie za narzędzia.

Par. 9.

Wszelkie narzędzia robocze dostarcza praco-
dawca bez odszkodowania ze strony robotników.
W majątkach, gdzie pracodawca nie daje narzę-
dzi, placę na osobę i sezon dla chłopców 12 zł, dla
reszty robotników 7 zł.

Placa akordowa.

Par. 10.

Place akordowe będą opłacane według zasad
działu I niniejszego orzeczenia, ustalającego wa-
runki pracy i placę ordynariuszy.

Przy sprzecie okopowiny (ziemniaków, bura-
ków etc.) na akord wartości deputatu się nie od-
licza, natomiast przy sieczeniu na akord odlicza
się deputat za każdy dzień pracy akordowej.

Miejscowi robotnicy sezonowi.

Par. 11.

Miejscowi robotnicy sezonowi, pochodzący
z tegoż województwa i będący na własnym wiks-
cie, pobierają placę w gotówce w myśl par. 5 ni-
niejszego działu oraz deputatu kwartalnie jak na-
stępuje:

1 kwintal żyta,
1,8 kwintala pszenicy,
1/4 kwintala jęczmienia,
1,8 kwintala grochu,
3,25 kwintala ziemniaków,
1,2 metra sześciennego przestrzennego drze-
wa (szczapów).

Par. 12.

W razie stwierdzonej przez lekarza choroby
robotnik pobiera tylko deputat. Pracownik, któ-
ry otrzymał zasiłek z Kasy Chorych, obowiązany
jest zwrócić pracodawcy wartość deputatu, wyda-
nego za dni choroby, za które otrzymał zasiłek.
Jeżeli zasiłek ten podejmowany jest przez praco-
dawcę, potrąca tenże wartość deputatu jak wy-
żej, nadwyżkę zaś zwraca robotnikowi. O ile za-
siłek nie pokrywa wartości deputatu, oblicza się
tylko wysokość odebranego zasiłku. Deputat
otrzymuje chory tak długo, jak znajduje się w ko-
szarach danego majątku.

DZIAŁ VI. SZWAJCARZY.

Par. 1.

Zasady ogólne.

Za dojarza zawodowego (szwajcara) uważa
się tego rodzaju mężczyznę, który pracował jeden

rok jako uczeń i trzy lata, jako pomocnik u zawodowego dojarza i posiada odpowiednie zaświadczenie o odbyciu przepisanego czasu nauki i służby w charakterze pomocnika dojarza, podpisane przez zawodowego dojarza, lub dojarzy, u których pracował, oraz poświadczony mu przez pracodawców, u których w czasie nauki i praktyki na dojarza był zatrudniony. Zawodowy dojarz musi się wykazać dokładną znajomością zasad dojenia, żywienia bydła i pielęgnowania go w chorobach oraz wychowu cieląt.

Par. 2.

Obowiązki dojarza.

Dojarz i jego ludzie obejmują pilnowanie i opiekę nad powierzonym im bydłem i gospodarką mleczną. Do jego obowiązków należy między innymi odpasanie, dojenie, utrzymanie w czystości bydła oraz czyste i prawidłowe dojenie krów. Dojenie odbywa się dwa do trzech razy dziennie, po ociepleniu obowiązkowo trzy razy dziennie. Zaopatrzenie stajni w wodę, utrzymanie narzędzi stajennych i koryt w czystości, dowóz względnie dostarczanie paszy pozostaje, jak dotychczas (otwarcie zmarniętych kopców zarządza sam pracodawca). Na żądanie pracodawcy musi być nawóz codziennie z obory usunięty i na gnojowisku zrównany. Tam, gdzie do wywożenia mierzwy dostarczono siły pociągowej, pozostaje ten zwyczaj nadal. Zaleca się dojarzom używać do tego stadnika. Za uszkodzenie obory, niszczenie narzędzi stajennych oraz za stratę, powstałą przez oczywistą winę dojarza, względnie jego ludzi, dojarz odpowiada osobiście. Mleko należy ochłodzić i w dobrze ochłodzonym stanie odstawić do miejsca na ten cel przeznaczonego. Szwajcar (dojarz) jest odpowiedzialny za to, aby mleko odesłane zostało w dobrze ochłodzonym i czystym stanie. Za stratę, powstałą przez kwaśnienie mleka z winy szwajcara, odpowiada tenże. Gdzie istnieje zwyczaj centrifygowania mleka, musi to dojarz bezwarunkowo wykonać. Dojarz prowadzi książkę dziennego udoju oraz tablicę co do pogonienia i ocieplenia krów oraz wydajności mleka pojedynczej krowy. Dojarz utrzymuje w czystości w dobrym stanie naczynie do dojenia, konwie, ewentualnie centrifygi. Jeden dojarz obowiązany jest doić i pielęgnować 20 krów i 15 jałowizny. Dojarz obowiązany jest prawidłowo cielęta poić do 10 tygodni.

Par. 3.

Zapłata.

Dojarz pobiera miesięcznie w gotówce:

1. od sztuki krowy dojenej, wołu roboczego, stadnika rozplodowego 1,30 zł;
2. od sztuki jałowizny powyżej 10 tygodni do dojścia do krowy dojenej lub wołu roboczego 80 groszy;
3. za wychowanie zdrowego cielaka do 10 tygodni 80 gr;
4. od każdego udojonego litra mleka 1% od ceny otrzymanej z mleczarni;
5. za sprzedaż bydła:
 - a) od każdej dużej, zdrowej sztuki 1% co najmniej,
 - b) od małej sztuki 1% co najmniej.

Jeżeli ilość bydła nie odpowiada stosunkowi 20 krów na 15 jałowizny, winien pracodawca za każdą nadliczbową jałowkę dopłacić dojarzowi 0,65 zł.

Pod kategorię jałowizny podciąga się w tym wypadku także cielęta w wieku do 10 tygodni mimo, że za cielęta te dojarz pobiera już osobną zapłatę.

Par. 4.

Dojarz otrzymuje deputat taki sam, jak rzeźmieśnik, z tą różnicą, że ilość ziemniaków oblicza się na 50 kwintali i 12½ arów roli. Zmianę pozostawia się obopólnemu porozumieniu. Tam, gdzie więcej wydawano, zwyczaj ten pozostaje nadal.

Par. 5.

Mieszkanie.

Dojarz (szwajcar) winien otrzymać odpowiednie mieszkanie.

Par. 6.

Opał.

Opał wydaje się według norm działu I niniejszego orzeczenia, ustalającego warunki pracy i płacy dla ordynariuszy.

Par. 7.

Mleko.

Dojarz otrzymuje 4 litry mleka tłustego, 2 litry mleka odtłuszczonego dziennie.

Par. 8.

Deputat dla pomocników.

Pomocnicy, bez różnicy płci, otrzymują deputat zaciężnika ponad 16 lat niezależnie od wieku pomocnika, byle wykonał swoje obowiązki przy udoju i oprzątaniu przepisanych dla dojarzy 20 krów i 15 sztuk jałowizny:

- 1) 4 kwintale żyta,
- 2) 1 kwintal jęczmienia,

- 3) 1½ kwintala grochu,
- 4) 1½ kwintala pszenicy,
- 5) 2½ kwintala węgla,
- 6) 15 kwintali ziemniaków, oraz
- 7) 2 litry mleka tłustego dziennie.

Par. 9.

Uwagi.

Wszystkie narzędzia, z wyjątkiem widel i ło-pa, dostarcza pracodawca. Wszelkie inne umowy, zawarte indywidualnie ustnie lub pisemnie, upadają z chwilą wejścia w życie niniejszego orzeczenia. Każdy dojarz ma prawo uczęszczać do kościoła i otrzymuje w roku urlop, taki jak ręczniacy.

Zwzwołnionemu dojarzowi przy przeprowadzce daje pracodawca furmanki do najbliższej stacji kolejowej.

Książki kontraktowe wydaje się podług zasad działu I niniejszego orzeczenia, ustalającego warunki pracy i płacy dla ordynariuszy.

DZIAŁ VII.

Służba wiejska (gburska) w województwie Pomorskiem.

Parobcy i dziewczęta, którzy są obowiązani do pracy w polu i stajni, jak również w gospodarstwie domowym, otrzymują prócz wolnego utrzymania, tj. mieszkania i życia, wynagrodzenie:

1. Chłopcy i dziewczęta od lat 15 do 16 w 6 miesiącach zimowych miesięcznie 12 zł, a w 6 miesiącach letnich miesięcznie 20 zł.
2. Chłopcy i dziewczęta od lat 16 do 18 zimą miesięcznie 16 zł, latem miesięcznie 28 zł.
3. Dziewczęta ponad lat 18 zimą miesięcznie 20 zł, latem miesięcznie 35 zł.
4. Parobcy od lat 18 do 21 zimą miesięcznie 25 zł, latem miesięcznie 40 zł.
5. Parobcy ponad lat 21 zimą miesięcznie 30 zł, latem miesięcznie 45 zł.

Dziewczęta, które krów nie doją, oraz chłopcy i dziewczęta, zgodzone tylko do paszenia inwentarzy i drobiu, otrzymują miesięcznie o 3 złote mniej.

Orzeczenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1932 r. do dnia 31 marca 1933 roku na terenie województw poznańskiego i pomorskiego.

Poznań, dnia 12 marca 1932 r.

Przedstawiciel Ministerstwa Pracy
i Opieki Społecznej:
(—) J. Gnoński

Przedstawiciel Ministerstwa Rolnictwa:
(—) M. Banaszkiewicz

Przedstawiciel Ministerstwa Sprawiedliwości:
(—) Michał Lorkiewicz